

her mener han nemlig, at den danske Krone har gjort Vidundere og har støttet den danske Agitation, og hermed forklarer han den unægtelige Succes, som Danskheden har heroppe, skønt den ulyksalige Sandhed jo er, at Forskellen i Valutaerne her Nord for Grænsen i allerhøjeste Grad er i vor Disfavør, saaledes at man nok tør sige, at den dansksindede Befolkning i Nordslesvig har betalt sin nationale Trofasthed dyrt. Hvor meget netop de sønderjydske Landsdele lider under Valutakonkurrencen Syd fra, og hvor meget der er tabt ved Valutaordningen til Trods for de store Ofre, den danske Stat og den danske Regering har bragt, er aabenbart for os alle. Ikke des mindre lever Forfatteren af en Artikel i et saa stort og anset tysk Blad som nævnt højt paa Begrebet „den valutastærke Krone“, og for fuldt ud at godtgøre, med hvor lidet Hang til Sandhed den Slags Ophidselsesmidler fabrikeres, munder Artiklen endelig ud i, at som Følge af den store Tiltrækning ved Kronen kan man nu paa Festedage se langt flere vajende Dannebrog i Nordslesvig end før den 13. Marts 1920.

Det forekommer mig, at man her fristes til med et godt djærvt dansk Udtryk at sige: Ja, det tror Pokker! Thi som bekendt var det forbudt den danske Befolkning i Nordslesvig at flage med Dannebrog i den tyske Erobringstid fra 1864 til 1920. Men jeg tror samtidig, at Forholdet er for alvorligt til at blive afgjort enten med en Djærvhed eller med et Skuldertræk. Thi det maa være klart for os, at i den Slags Fremstillinger, som altsaa er saare hyppige, lyves der for det tyske Publikum baade om Fortiden og om Fremtiden til Skade for os.

Derfor er det, at jeg drager disse Forhold frem og retter det Spørgsmaal til Regeringen, og da navnlig til den højtærede Udenrigsminister, om der intet kan gøres fra vor Side for at bidrage til, at den tyske Offentlighed ikke vildledes i for ubegrænset Omfang i Forhold, hvori vi er Parthavere. Naar vi har vor Samvittighed ren, og naar vi alle bestræber os for, at der øves Ret og Skel fra vor Side i disse Forhold, og naar vi tilmed har Følelsen af, at det er os, som har resigneret i selve Grænsesagen, saa sandt som Historien gaar noget længere tilbage end de 50 Aar, som den moderne tyske Nationalisme regner med, forekommer det mig, at det er vor simple Pligt at gøre vort til, at denne Sandhed kan komme frem.

Nu vil man maaske indvende, at dette er et farligt Emne at røre ved, men for mit eget Vedkommende har jeg ved gentagne

Ophold i Tyskland nu set saa meget til tysk Psykologi efter Krigen, at jeg vover den Paastand, at det er farligere, og at man paadrager sig større Ansvar overfor Fremtiden ved at lade disse Ting ligge, ved at lade Forholdene gaa deres skæve Gang, lade Usandheder blive til Sandhed og blive indlemmet i det Materiale, som Tyskland skriver sine fremtidige Historiebøger efter.

At omvende de mest vidtgaende Altyuskere kan man selvfølgelig neppe gøre sig Haab om; det er jo heller ikke Meningen. Men endnu findes der i Tyskland store Kredse, som bedømmer det dansk-tyske Forhold med sund Fornuft, naar de blot faar det forelagt paa sandfærdig og rigtig Maade. Man maa i denne Forbindelse huske, at for Tyskland er dette Spørgsmaal en Biting. Hundrede andre og større Spørgsmaal udgør det samlede tyske nationale Problem. Derfor er det forstaaeligt, om ikke just tiltalende, at den tyske offentlige Mening kan vise en saadan Overfladiskhed, en Overfladiskhed, som gør det let at faa Røverhistorier accepteret som Sandhed, men som ogsaa burde gøre det let at faa Sandheden selv accepteret.

For os ligger Spørgsmaalet anderledes. For os er det dansk-tyske Forhold noget nær *alt* som nationalt Problem; men naar dette er Tilfældet, da er det ogsaa vor Pligt at gøre, hvad vi kan, for at bidrage til dette Forholds baade sande og sunde Udvikling. Jeg vil i alt Fald advare imod, at man her stikker Hovedet i Busken for ikke at se Ubehagelighederne. Jeg vil fremhæve meget stærkt, at det dansk-tyske Forhold gaar nu en Gang over Slesvig, selv om visse Folk kan være tilbøjelige til at søge at komme udenom det ved at gaa via Gedser-Warnemünde.

Men hvis man er klar over Rækkevidden af disse Forhold — og jeg tror, som sagt, at blot et Ophold i Tyskland, blot et nøjere Studium af den tyske Presse maa gøre, at man bliver klar herover —, saa forekommer det mig, at man ogsaa maa kunne blive enig om, at vi ikke kan nøjes med Tavshedens Dementier overfor den Kampagne, som bliver ført mod os. Navnlig ikke af en ganske speciel Grund, navnlig ikke, fordi vi jo har et officielt Organ til den Slags Op-gaver, nemlig Udenrigsministeriets Pressebureau og dets System af Presseattachéer. Det er muligt, at der for dette System er store Vanskeligheder i en saadan Sag, men hvis et saadant System af den ene eller den anden Grund — som man maa anerkende eller ikke anerkende — ikke kan opfylde sin Mission, forekommer det mig, at det vil blive misforstaaet, hvis det alligevel eks-